

Arrest

nr. 247 051 van 11 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 juli 2020 tot weigering van verlenging van een tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GENERET, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Mevrouw F.A.M., vergezeld door haar vier minderjarige kinderen, dient op 17 november 2016 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 13 december 2016 wordt haar vijfde kind geboren. Op 29 september 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot erkenning van de vluchtelingenstatus aan mevrouw F.A.M. en haar kinderen.

1.2. Verzoeker meldt zich op 27 juni 2018 aan bij de administratieve diensten van de stad Leuven voor een aankomstverklaring. Hij legt hierbij een Somalisch paspoort afgeleverd in Rome, Italië, en geldig

van 7 mei 2015 tot 6 mei 2020 voor, evenals een Italiaanse verblijfskaart geldig van 1 februari 2018 tot 7 oktober 2021 waaruit blijkt dat hij in Italië een internationale beschermingsstatus geniet. Er wordt vastgesteld dat verzoeker is toegelaten tot een verblijf in België tot 17 september 2018.

1.3. Op 12 september 2018 dient verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging in als echtgenoot van mevrouw F.A.M., in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 24 september 2018 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf, omdat geen gelegaliseerde huwelijksakte voorligt. Op dezelfde dag beslist hij wel tot een tijdelijke verblijfsmachtiging in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, met name voor de duur van één jaar. Voor de verlenging van het verblijf stelt hij de volgende voorwaarden: een effectieve samenwoning met de referentiepersoon, geen inbreuken plegen op de openbare orde en niet afhankelijk zijn van de openbare overheden. Deze beslissingen worden verzoeker op 5 november 2018 ter kennis gebracht.

1.5. Op 4 juni 2019 wordt een zesde kind geboren.

1.6. Verzoeker vraagt op 23 oktober 2019 een verlenging van zijn tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging.

1.7. Bij brief van 4 november 2019 herinnert verweerder verzoeker aan de voorwaarde zoals gesteld voor de verlenging van het verblijf dat hij niet afhankelijk mag zijn van de openbare overheden. Hij stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot verlenging van het verblijf stukken overmaakte waaruit blijkt dat de referentiepersoon leefloon geniet, maar hijzelf niet. Verweerder stelt echter vast dat het niet duidelijk is van welke bestaansmiddelen verzoeker dan leeft. Verzoeker wordt dan ook uitgenodigd om *“afdoende bewijzen [...] waaruit blijkt dat u niet ten laste valt van de openbare overheden en bewijzen over welke bestaansmiddelen u beschikt om te voorzien in uw levensonderhoud en om te voorkomen dat u ten laste valt van de openbare overheden”* voor te leggen. Verzoeker wordt erop gewezen dat, indien hij niet kan bewijzen te voldoen aan de gestelde voorwaarde, de vraag tot verlenging van het verblijf kan worden geweigerd. Verzoeker wordt op 4 december 2019 in kennis gesteld van deze brief, waarin hem wordt gevraagd binnen een termijn van 30 dagen de nodige documenten voor te leggen.

1.8. Op 30 juli 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde minister tot weigering van verlenging van de tijdelijke toegekende verblijfsmachtiging. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 05.11.2019 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006. kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene kwam op 20.06.2018 naar België. Betrokkene had een Italiaanse verblijfskaart in zijn bezit en hij werd op 27.06.2018 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 19.09.2018. Betrokkene vroeg op 12.09.2018 gezinshereniging aan met mevrouw [A. M. F.], [...]. Aangezien de voorgelegde huwelijksakte niet gelegaliseerd was, werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard op 24.09.2018. Diezelfde dag werd een verblijf op humanitaire basis toegestaan onder de volgende voorwaarden:

- *Samenwoning met mevrouw [A.M.F.]*
- *Geen inbreuken plegen tegen de openbare orde*
- *Niet afhankelijk zijn van de openbare overheden*

Beide beslissingen werden aan betrokkene betekend op 05.11.2018. Betrokkene werd op 09.01.2019 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 05.11.2019. Op 23.10.2019 vroeg betrokkene de verlenging van de machtiging tot verblijf. Hij legde daarbij attesten voor van het OCMW waaruit blijkt dat zijn gezin leefloon geniet en hij niet. Op 04.11.2019 stuurde onze dienst een brief naar de stad Leuven, te betekenen aan betrokkene, waarin hem werd meegedeeld dat hij moest aantonen dat hij niet afhankelijk is van de openbare overheden en onze dienst mee te delen van welke inkomsten hij dan wel leefde: “U moet afdoende bewijzen voorleggen waaruit blijkt dat u niet ten laste valt van de openbare overheden en bewijzen over welke bestaansmiddelen u beschikt om te voorzien in uw levensonderhoud en om te

voorkomen dat u ten laste valt van de openbare overheden (Zie brief dd. 24.09.2018) Indien u niet bewijst dat u voldoet aan de gestelde voorwaarden zijn onze diensten genoodzaakt om uw aanvraag tot verlenging te weigeren." Deze brief werd betekend aan betrokkene op 04.12.2019. In reactie daarop legde betrokkene de reeds eerder voorgelegde attesten van het OCMW voor Uit deze attesten blijkt, zoals eerder gezegd, dat betrokkenes gezin leefloon krijgt. Hijzelf zou niets krijgen. Aangezien echter betrokkene geen enkele andere vorm van inkomsten voorlegt, kunnen we concluderen dat betrokkene samen met zijn gezin leeft van het leefloon en betrokkene dus wel afhankelijk is van de openbare overheden. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij of mevrouw [A.M.F.] stappen zetten om niet meer afhankelijk te zijn van de openbare overheden.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw [A.M.F.] en hun kinderen die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat hem eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende redenen:

Verzoeker heeft een duurzame relatie van met mevrouw [A.M.F.] die over een verblijfsrecht van BELGIË beschikt. Samen met hun 6 kinderen hebben zij zich hier geïntegreerd.

De kinderen lopen hier school. Het centrum van hun belangen bevindt zich duidelijk in BELGIË."

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

“nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu refereert verzoeker aan een gezinsleven met mevrouw F.A.M. en hun zes kinderen. Er blijken geen elementen die zich verzetten tegen het aannemen van een effectief gezinsleven in België. In zoverre verzoeker zich ook nog wenst te beroepen op een beschermenswaardig privéleven in België, dat los staat van het ingeroepen gezinsleven, moet wel worden opgemerkt dat in dit verband, ondanks het tijdelijke verblijf van één jaar, geen concrete elementen naar voor worden gebracht. Verzoeker stelt weliswaar te zijn geïntegreerd in België, maar duidt niet concreet waarin deze integratie dan precies bestaat. Het bestaan van duurzame sociale, culturele en/of economische banden met België, die los staan van de gezinsbanden, blijkt geenszins. Voorliggende zaak wordt dan ook eerder bekeken vanuit het oogpunt van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven van verzoeker. Indien het een weigering van een voortgezet verblijf betreft, wat in deze zaak het geval is, dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van voormeld verdragsartikel, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze is geïnspireerd door een of meerdere van de in dit tweede lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi v. Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen niet betwist dat de inmenging in de wet is voorzien en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. Hij is wel van mening dat geen proportionele belangenafweging heeft plaatsgevonden.

De vraag rijst aldus of verweerder een billijke belangenafweging heeft gemaakt en een proportionele beslissing heeft genomen.

Het is niet betwist dat verzoeker slechts tijdelijk werd gemachtigd tot een verblijf in toepassing van de artikelen 9(bis) en 13 van de Vreemdelingenwet, dit voor één jaar, en dat voor de verlenging van het verblijf vanaf het begin (onder meer) de voorwaarde was gesteld dat hij niet ten laste mag komen van de openbare overheden. Verzoeker werd hiervan op 5 november 2018 in kennis gesteld. In de bestreden beslissing heeft verweerder beslist het tijdelijk verblijf niet te verlengen, na te hebben vastgesteld dat verzoeker tijdens het verblijf in België wel degelijk afhankelijk was van de openbare overheden en hij evenmin het bewijs voorlegde dat hij of mevrouw F.A.M. dan concrete stappen hadden gezet om niet langer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Verzoeker geeft met zijn uiteenzetting van het middel niet aan deze vaststellingen in de bestreden beslissing te betwisten.

Verweerder heeft zich bij zijn beoordeling en belangenafweging dus geenszins louter gesteund op het gegeven dat verzoeker tijdens het verblijf wel degelijk ten laste bleek te zijn van de openbare overheden, maar ook op de vaststelling dat niets erop wijst dat hij of mevrouw F.A.M. dan minstens stappen hebben gezet om niet langer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Hiermee heeft verweerder het niet ten laste komen van de openbare overheden dus geenszins als absolute voorwaarde vooropgesteld. Wel achtte hij het redelijk om te vragen dat – indien de betrokkenen het gezinsleven in België wensten verder te zetten, eerder dan in Italië waar verzoeker verblijfsgerechtigd is – dan minstens stappen zouden worden gezet zodat verzoeker niet langer ten laste komt van de openbare overheden.

Verzoeker acht de gedane belangenafweging disproportioneel, gelet op de integratie van de gezinsleden in België en de scholing van de kinderen in dit land, maar laat na in dit verband de nodige concrete bewijselementen naar voor te brengen. Van duurzame sociale banden of van een economische integratie in België worden ook geenszins stukken naar voor gebracht.

Er moet verder worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel verzoeker betreft, niet mevrouw F.A.M. en de kinderen. Deze laatsten zijn nog steeds verblijfsgerechtigd in België en kunnen in elk geval hun leven hier verderzetten. Verder houdt de bestreden beslissing ook niet in dat verzoeker wordt verplicht het Belgische of Schengengrondgebied te verlaten, zodat hij ook niet wordt gescheiden van zijn gezinsleden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, onderbouwd met de bewijzen van inspanningen die door hem en mevrouw F.A.M. worden geleverd om niet langer ten laste te komen van de openbare overheden.

Zoals reeds werd aangehaald, moet op basis van de stukken van het administratief dossier worden aangenomen dat verzoeker verblijfsgerechtigd is in Italië. Hij heeft een geldige Italiaanse verblijfsvergunning. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker in 2015 in Italië reeds een nieuw paspoort heeft verkregen, moet ook worden aangenomen dat hij al lange tijd in dit land verblijft, ruim voordat mevrouw F.A.M. en de kinderen naar Europa zijn gekomen. Gelet op het vrij verkeer tussen België en Italië, kan worden aangenomen dat er in alle geval regelmatige contacten en bezoeken tussen de gezinsleden mogelijk blijven, zelfs indien verzoeker tijdelijk zou terugkeren naar Italië, en zo de gezinsbanden kunnen worden onderhouden. Verzoeker toont het tegendeel alvast niet aan. Er blijkt ook geenszins dat de gezinshereniging enkel in België mogelijk is. Er blijkt niet dat de gezinshereniging in Italië niet mogelijk was en is. Verzoeker maakt geen melding van ernstige moeilijkheden die het voortzetten van een normaal en effectief gezinsleven in Italië of elders verhinderen (EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur v. Verenigd Koninkrijk, par. 60). Concrete argumenten dat een en ander niet redelijkerwijze mogelijk zou zijn, of in strijd zou zijn met het hoger belang van de kinderen, worden niet naar voor gebracht. Verzoeker toont niet concreet aan dat zijn gezinsleven wordt verbroken door de bestreden beslissing.

In de voorliggende omstandigheden volstaat het eerder algemene betoog van verzoeker niet om concreet aannemelijk te maken dat de gedane beoordeling en belangenafweging disproportioneel zijn. Te meer nu verweerder niet noodzakelijk vereist dat niet langer steun wordt genoten van de openbare overheden, maar wel dat verzoeker dan minstens aantoonbaar dat er door hem of zijn echtgenote concrete stappen worden gezet om niet langer afhankelijk te zijn van de openbare overheden. Er blijkt niet dat het in de voorliggende omstandigheden kennelijk onredelijk is om dit van de betrokkenen te vragen. Verzoeker betwist niet dat hij in dit verband geen stukken heeft voorgelegd bij het bestuur. Hij kan steeds een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indienen met de nodige bewijsstukken dat hij en/of mevrouw F.A.M. de nodige stappen hebben gezet om niet langer afhankelijk te zijn van de openbare overheden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn individuele belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemene belang dat verweerder nastreeft. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verzoeker al vanaf dag 1 al op wilde zoek gaan naar werk. Hij mocht dit echter niet van de maatschappelijke assistente die zijn gezin al een tijdje begeleidde. De maatschappelijk assistente van het gezin achtte het immers noodzakelijk dat verzoeker een inburgeringstraject en Nederlandse lessen volgde, alvorens toegang te nemen tot de arbeidsmarkt. Ze zag dit zelfs als een voorwaarde opdat het gezin van verzoeker leefloon zou kunnen blijven genieten. Aangezien het gezin van verzoeker geen enkel andere bron van inkomsten had/ heeft dan het leefloon, zag verzoeker zich genoodzaakt om haar instructies op te volgen en eerst deze noodzakelijk geachte lessen te volgen.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals reeds werd aangegeven, had verzoeker er vanaf het begin van zijn tijdelijke verblijf in dit land kennis van dat een verlenging hiervan afhankelijk was van enkele voorwaarden, waaronder de voorwaarde dat hij niet afhankelijk is van de openbare overheden.

Bij brief van 4 november 2019 heeft verzoeker bovendien nogmaals herinnerd aan de voorwaarde zoals gesteld voor de verlenging van het tijdelijke verblijf dat hij niet afhankelijk mag zijn van de openbare overheden. Verzoeker werd uitgenodigd om “afdoende bewijzen [...] waaruit blijkt dat u niet ten laste valt van de openbare overheden en bewijzen over welke bestaansmiddelen u beschikt om te voorzien in uw levensonderhoud en om te voorkomen dat u ten laste valt van de openbare overheden” voor te leggen. Hij werd erop gewezen dat als hij niet kon bewijzen te voldoen aan de gestelde voorwaarde de aanvraag tot verlenging van het verblijf kon worden geweigerd. Hij werd op 4 december 2019 in kennis gesteld van deze brief, waarin hem werd gevraagd binnen een termijn van 30 dagen de nodige documenten voor te leggen.

Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij tijdens het tijdelijke verblijf in België wel degelijk feitelijk ten laste viel van de openbare overheden.

Zowel in zijn aanvraag tot verlenging van het verblijf als in antwoord op de voormelde brief van 4 november 2019 liet verzoeker verder na het thans door hem ingeroepen gegeven naar voor te brengen dat hij van het OCMW, om te vermijden dat het leefloon van mevrouw F.A.M. zou worden stopgezet, eerst een inburgeringstraject en lessen Nederlands diende te volgen. Nu hij zelf naliet dit gegeven ter kennis te brengen van het bestuur, kan hij niet dienstig aanvoeren dat verzoeker hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zoals reeds werd aangegeven, wist verzoeker vanaf het begin dat als voorwaarde voor de verlenging van zijn verblijf was gesteld dat hij niet ten laste mocht zijn van de openbare overheden. Er mocht van hem, als zorgvuldig handelende burger, dan ook worden verwacht dat hij, zeker toen hij er uitdrukkelijk op werd gewezen dat de gestelde voorwaarde voor de verlenging niet bleek te zijn vervuld, dan eventuele rechtvaardigingsgronden hiervoor naar voor zou brengen. Hij kan het enkel aan zichzelf verwijten als hij de volgens hem in dit verband nuttige gegevens niet kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij, zodat deze hiermee geen rekening kon houden. Daarenboven merkt de Raad nog op dat uit het gegeven dat verzoeker het inburgeringstraject en Nederlandse taallessen moest volgen, nog niet volgt dat hij of mevrouw F.A.M. zich dan in de onmogelijkheid zouden hebben bevonden om reeds werk te zoeken en te vinden. Op geen enkele wijze blijkt dat in dit verband inspanningen zijn verricht door de betrokkenen. Uit de gevoegde informatie blijkt geenszins als zou, zoals verzoeker dit voorhoudt, de maatschappelijk assistent van het gezin verzoeker hebben verboden om te zoeken naar werk of werk te aanvaarden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten om het verblijf van verzoeker niet te verlengen.”

2.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker brengt geen concrete argumenten naar voor die wijzen op een kennelijk onredelijk handelen van het bestuur. Hij beperkt er zich toe te stellen dat “(de samenloop) van de omstandigheden” zou zijn genegeerd, maar verduidelijkt op geen enkele wijze op welke (samenloop van) omstandigheden hij dan precies doelt.

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht tot wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen. Voor zover als nodig wordt verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS